

A kereszttség szentsége által-az egyház szerint- eltöröltetik az ember eredendő bűne, és alkalmas lesz arra, hogy belépjen az egyház kötelékébe, ahol további szentségekben részesülhet. A keleti vallások szerint (buddhizmus, hinduizmus) az embernek meg kell ennie saját tetteinek gyümölcsét, és nem létezik olyan, hogy bűnbocsánat, legfeljebb a karma szorítása alól lehet felszabadulni bizonyos cselekedetekkel. Mi a valóság, dönts el magad.

Én jómagam is "kereszténynek születtem". Szüleim megkereszteltettek, ahogy illik, sőt a testvéreim is részesültek a kereszttség szentségében. Pár hónapos csecsemőként persze semmit nem tudtam erről, de az egyház nem bíz semmit a véletlenre, nagyobb gyermekként megismételtette velem a keresztügyi fogadalmat, amelyet egykor a keresztzsüleim mondtak el helyettem. Szüleim mondták, hogy menjek el bérmálkozni, így engedelmesen el is mentem, nem volt nálam képmutatóbb gyermek a sorban, aki hangosabban kiáltotta volna azt, hogy "ellene mondok az ördögnek", vagy hogy az "anyaszentegyház tanítása szerint élek" Nem értettem mit jelent ez, de a pap azt mondta ezt kell tennem, így ezt tettem... Cserébe mentesültem az eredendő büntől, ami jó, bár ezt sem értettem...

A fentiekkel valószínűleg nem vagyok egyedül ezen a földön, de az egyház sötétségeinek felismerésében, lehet már nem sok társam van. Évekkel később, amikor megvilágosodott előttem, hogy mi az eredendő bűn döbbsentem rá, hogy még mindig a hatása alatt vagyok, sőt a testvéreim is. Egyszer villámként hasított belém a felismerés, hogy felnőttként ugyanazokat a helytelen döntési és problémamegoldó stratégiákat alkalmazom, mint az édesapám, és a testvéreim ugyanazokat a helytelen mintákat alkalmazzák, mint az édesanyám. Sok sötétséget követtem el ezekkel a mintákkal... az egész addigi életem az el nem fogadástól való félelem, illetve az önmagam kifejezésétől való félelem jegyében telt. "De hát engem megszabadítottak az eredendő büntől...!!!" kiáltott a lelkem kétségbe esetten.

Az a törvény, hogy a gyermek, aki befogadó tudattal születik erre a világra, saját anyjától és apjától tanulja az életet. Ebbe beletartoznak azok a helytelen berögződések is, amelyeket a szüleinek nem sikerült megoldania: félelmek, a nem tudás, helytelen képzetek, helytelen vágyak. Így terjed az eredendő bűn apáról és anyáról a fiúra és a leányra az első emberpár óta. Az ember tudatállapotát csak a régi eszmék elengedése, illetve az új eszmék befogadása képes megváltoztatni, ezt a folyamatot hívjuk tanulásnak. Egy befogadó tudat akkor is képes

változni, ha őt teremtő erő éri, ezt a folyamatot pedig áldásnak nevezzük, amely akkor lesz valódi, ha az áldást végző személy valóban képes hittel megtenni azt. Isten is beavatkozhat egy ilyen kereszttség alatt - függetlenül a pap hitetlenségétől-, de higgyétek el nekem, hogy a szentlélek kiáradása egy szertartáson nem marad nyom nélkül a szertartáson részvevők körében.

Az egyház többféleképpen is alámerült ezzel kapcsolatban a sötétségbe. Egyszer egy pap azt mondta nekem, hogy csak az egyháznak van joga a bűnök megbocsátására. Képmutató és hamis szavak ezek, hiszen a megbocsátás szükségességét a hegyi beszédben nem az apostoloknak hirdette Jézus, ugyanakkor az apostolok kételyeit az idegen ördögűzőről úgy oszlatta el, hogy "aki nincs ellenünk, az velünk van". Arról pedig jobb nem is beszélni, hogy a kezdeti keresztények kapcsolata a Rómában megalakult egyházzal milyen volt. A kezdeti keresztények szentlélekkel kereszteltek, a mostani papok pedig szertartással. Még azt sem lehet kimondani, hogy vízzel, mert a vízkereszttség lényege nem a fej leöntése (ezt a módszert boszorkányok és mágusok használják, de nem kereszttséghez), hanem a test teljes víz alá merítésével az embert eljuttatni egy olyan tudatállapotba, amikor a lélek befogadóbb az áldásra.

Az ember nem kerülheti meg a törvényt képmutatással, csak az ember hite oldozhatja fel a bűnök alól. A valódi kereszttséghez a keresztelkedni vágyó ember őszinte hitből történő odaadása szükséges a kereszténység eszméjének, illetve a keresztelőnek is olyan hittel kell rendelkezni, amely képes kiszolgáltatni a bűnbocsánatot. A kereszttség nem ünnep, nem látvány, nem üzlet, hanem Isten szolgálja és a lelki gyógyulásra vágyó ember között fennálló íratlan szerződés, amelyben a gyógyulni vágyó ember teljes hitével és meggyőződésével kijelenti, hogy az Istennek tetsző életet akar élni, s ehhez a keresztelőtől erőt kap, hogy azt végre is tudja hajtani.

Az első keresztények felnőtteket kereszteltek és gyermekeket áldottak, nem volt bennük képmutatás és hiú remény sem arra, hogy egy gyermeket megkeresztelnek, akkor az egész életében büntelen lesz. Ha egy gyermek szülei megtérnek és valóban Istennek tetsző cselekedetet hajtanak végre életük során, akkor az ő kereszttségük a helyes minták miatt a gyermekeikre is kiterjed. A téves hit, hogy az ördög elragadhatja a gyermeket keresztelés nélkül, ha esetleg meghalna, már-már mosolyra fakaszt. Egy büntelen ember soha nem lesz az ördögé, mert arra Isten vigyáz. A gyermek pedig, aki ellesi szülei helytelen mintáit, mindaddig nem felel azért, amíg felnőtté nem lesz. Isten igazságos- az egyházban ezt valahogy mindig kifelejtik a gondolkodásmódjukból-, nem hagy elveszni ártatlanokat. A kereszténység megjelenése előtt is voltak gyermekek és akkor is voltak gyermekhalálok, azt gondolni, hogy azok mind az ördög kezére jutottak, ostobaság.

Figyeljétek meg jól magatokat! Közületek hányan keresztelkedtek és hányan viselitek mégis szüleitek bélyegét. Egyszer valakivel csináltattam egy tesztet, arra kértem, hogy írja le az ő saját jó tulajdonságait és azokat is, amelyeket helytelennek tart. Majd tegye meg ezt a szüleivel is. A teszt eredménye megdöbbenetett egyetlen egy olyan tulajdonság nem volt (sem negatív, sem pozitív oldalon), amely nem a szüleitől való lett volna. Pedig ő is keresztelkedett, ezért azt várhatta volna, hogy az általa helytelennek ítélt tulajdonságok kevésbé lesznek dominánsak benne, mint szüleiben. Értsétek meg, hogy hitetlen szavakkal és szokás elven működő szertartásokkal nem lehet keresztelni! A keresztség által talán belépést nyersz az egyház hasonló képmutató szentségeibe, azonban a bűnöd el nem törődik. Az emberiség bűneit Jézus váltotta meg, de az emberiségből is csak azokét, akik benne hisznek. A hittel tehát eltörölhetők az eredendő bűnök is. Így vált a megváltó keresztelővé az olyan ember számára, aki teljes meggyőződéssel hisz benne és abban is, hogy megváltotta bűneit.

A keleti vallások sötétsége abban rejlik, hogy legnagyobb tanítóik (Buddha Krishna, stb.) figyelmeztetése ellenére is féligazságokat hirdetnek. Az embernek valóban meg kell ennie a saját tetteinek gyümölcsét, mindaddig, míg fel nem fedezi az illúziót. Ez utóbbit az írástudó vallási vezetők valahogy mindig elfelejtik. Amikor az illúziót az ember felismerte, tetteinek következménye semmivé válik, ugyanis a hazugságot nem kell követnie a tudatnak (sőt nem is képes), csak azt, amit igaznak tart. Aki képes felismerni az illúziót, az parancsolni is képes annak: ez az összes vallás természetfeletti csodáinak titka és ebben rejlik a megbocsátás lehetőségeinek is a titka. A tettek következménye ráadásul tudatosan késleltethető is, de erről majd a zárt cikkekben írok azoknak, akik valóban keresik Isten országát.

Azért mesélek neked, hogy megszabadítsalak az eretnekségtől, hogy lerontsam benned az ördög illúzióját, és gondolkodásra bírjalak, amely által benned is feldereng a fény. Nehéz az egónak elfogadni, hogy amit az ember magáénak érzett, attól meg kell szabadulni, de aki képes változni, azt a felszabadulás várja. Nem kell félned, a keresztség szentsége létezik. Az egyházon belül is vannak papok, akik nyitottabbak, de vannak keresztény gyülekezetek, ahol a keresztség által történik is valami. Kerüld az olyanokat, akik pénzre pályáznak, de vannak kivételek is. Kereszténynek lenni nem azt jelenti, hogy mindenáron követni az egyház sötét tanítását is, hanem azt jelenti, hogy követni a keresztény értékeket, a kereszténység alapítójának (a megváltónak) tanításait. A kettő igen különböző is lehet némely esetben.